

Avsnitt 81: Samverkan i ämnesområden i grundsärskolan och gymnasiesärskolan

- INFORÖST: Vi på Specialpedagogiska skolmyndigheten arbetar för att alla barn, elever och vuxenstuderande oavsett funktionsförmåga ska nå målen för sin utbildning. I podden förklarar, fördjupar och diskuterar vi specialpedagogik, och ger goda råd till dig som arbetar i, eller har barn som går i, förskolan och skolan.
- ERIKA: Hej och välkomna till Specialpedagogiska skolmyndighetens podd *Lika värde*. Och det här samtalet som vi har i dag, det spelar vi in på distans. Så om det påverkar ljudkvaliteten så vill jag att ni som lyssnar ska veta det. Och i dagarna har vi på SPSM släppt ett nytt studiepaket om ämnesområden i grundskolan och gymnasieskolan. En skolform som också kommer att byta namn om ett år till anpassad grundskola och gymnasieskola. Och det här materialet som du då kan lyssna på, det här studiepaketet, det kan ge både inspiration och konkreta exempel på hur du kan arbeta med elever som läser inom ämnesområden. Och i det här poddavsnittet så kommer vi att prata om vikten av samverkan kring eleverna, hur samverkan kan se ut och viktiga grundpelare för en bra samverkan. Jag heter Erika Bergman och är samtalsledare för podden *Lika värde*. Och dagens gäster är Emma Rosengren, verksamhetsutvecklare vid lärande och hälsa i Södertälje, och före detta rektor på Foucaultgymnasiet

2024-10-10

Dnr

som är en gymnasiesärskola i Södertälje. Och Catrin Andersson, rådgivare på SPSM. Och jag vill börja med att säga varmt välkomna till er.

EMMA: Tack så mycket.

CATRIN: Tack så mycket.

ERIKA: Och först och främst, det som är ämnet för dagen, det här begreppet samverkan, vad innefattar det och hur skulle man kunna beskriva den här skillnaden som är mellan samverkan och samarbete, vad säger ni? Jag skickar frågan till dig först, Catrin.

CATRIN: Samverkan innebär bland annat för mig att se helheter av en situation runt en elev, tillsammans med flera andra. Och skapa samsyn mellan samverkanspartners är också viktigt i en sån här samverkanssituation, till exempel runt insatser och begrepp. Och det kan betyda till exempel "vad betyder språkutveckling för just dig?" Det kan vara olika mellan olika samverkanspartners. Sen menar jag också att samverkan innefattar även att vi kompletterar varandra i våra insatser. Och ett viktigt resultat av det blir att vi avlastar vårdnadshavaren. Och genom att vi samordnar våra resurser så blir det enklare för föräldrarna, att de behöver inte vara den länken emellan de olika samverkansparterna.

ERIKA: Du får lägga till, Emma.

EMMA: Nej, men jag håller verkligen med. Och jag tycker att det är så bra att du lyfter just det här att när vi

2024-10-10

Dnr

samverkar så är syftet att underlätta för eleven och vårdnadshavare, eller ungdomen. Och att samverkan för mig är just då när det är flera aktörer inblandade som behöver just samverka kring sina insatser, och skapa förståelse och samsyn, precis som du sa. Så jag håller helt med. Och om man ska försöka definiera en skillnad mellan samverkan och samarbete så brukar jag enkelt säga att samarbetar gör vi inom skolan, inom vår enhet, och samverkan blir det när vi behöver prata med andra utanför skolan. Det kanske finns fler sätt att se på det, men det är så som vi brukar uttrycka oss då. Att hela tiden ha det i fokus, att det här mötet har vi för att underlätta, och att vi går in med den inställningen allihop när vi träffas, att “nu ska vi hjälpas åt för att det ska bli så bra som möjligt för den här eleven”.

CATRIN:

Ja, jag håller med dig verkligen. För där är just samverkan på en övergripande och organisatorisk nivå. Och också att man kan faktiskt ha egna mål, var och en för sig, men man jobbar parallellt. Och det är ingen fara, men bara det att vi vet om varandra. Så ... ja, jag håller med dig verkligen där, Emma.

ERIKA:

Precis. Men vad finns det då för utmaningar när det kommer till samverkan, som ni ser det då? Jag tänker också som ni kanske då också har erfarenhet av kan vara det man behöver jobba med lite extra, eller kämpa för att få till. Vad skulle ni säga att det kan vara?

2024-10-10

Dnr

CATRIN:

Min erfarenhet är att den främsta utmaningen är egentligen något som inte är så svårt, och det är att det ska vara någon som tar ansvar och bjuder in till samverkan. För min upplevelse är kanske att ibland blir det att man säger "nej, men det är någon annans ansvar att bjuda in. Det är inte vi som ska göra." Och då blir det heller ingenting. Och där tänker jag också att jag vill uppmuntra rektorer och elevhälsan att själva ta initiativ och bjuda in till just samverkan, så att man inte går och väntar på någon annan. Och att man tänker igenom, vilka kan man tänkas bjuda in, så att det inte blir någon som ställer sig vid sidan om. Mina erfarenheter när det gäller samverkan är positiva, och det har blivit mycket positiva effekter för både barnet och vårdnadshavare och familjen. Och alla tänker att man vill det bästa för barnet och eleven, även om man kanske har lite olika syn på vägen dit. Och det är ingen fara, tänker jag, utan det är därför vi ska samverka. Det betyder inte att vi måste göra samma. Sen om någon säger nej så brukar jag försöka tänka så här: "Vad säger personen nej till?" Vet personen vad syftet och målet är? För vet vi inte det, då blir man lite orolig. "Åh, det där kanske jag inte vågar gå på." Och är man orolig så kan man vara orolig också för att den som bjuder in har någon slags dold agenda, att man blir anklagad för att "jag har inte gjort tillräckligt som förälder" eller "jag har inte gjort tillräckligt inom habiliteringen" och så. Utan att man verkligen är öppen och tydlig med "det här är syftet, det här är målet. Det är för att vi ska ha tydlig

2024-10-10

Dnr

samverkan och att det ska vara ett positivt klimat, där vi litar på varandra.”

ERIKA:

Och du Emma, du har erfarenhet av att jobba som rektor. Och jag tänker, det som Catrin nu beskriver, är det någonting som du känner igen, och hur ser dina erfarenheter ut när det kommer till den här viktiga frågan?

EMMA:

Jo, jag känner igen mig mycket. Och framför allt känner jag igen mig i det att jag har också väldigt positiva erfarenheter av samverkan. Och jag har i princip aldrig faktiskt varit med om att någon har sagt nej till en inbjudan. Så att jag tänker att det är mycket positiv inställning till det där ute hos kollegorna. Och om det finns några utmaningar i det, ja, det gör det absolut. Och man kan se utmaningar i olika aspekter. Men jag tänker, när det har kanske gnisslat lite för mig eller så här, då har jag sett att det ofta handlar om när vi har olika förväntningar på varandras roller och insatser. Och att vi kanske också har lite dålig kunskap om vad den andra har för mandat och möjlighet att påverka. Man kan som rektor ibland få lite beställningar, som man kan tycka är lite omöjliga. Eller man kanske själv riktar en sån till en annan part, att “kan inte ni stå för det här”, och så blir det lite pingpong-matchen däremellan, vem som ska göra vad. Så det är väl en sak som jag ser, att den där rollfördelningen och så, det måste man ta itu med tidigt. Speciellt om det är någon kanske som är lite ny i samverkan och inte har jobbat så länge mot andra

2024-10-10

Dnr

myndigheter eller aktörer. Så det är bra att dra en sån runda.

Men sen tänker jag på andra utmaningar också, som handlar mer om kanske vårdnadshavare. Jag har ganska stor erfarenhet av att jobba med tolk på samverkansmöten. Och där har alla olika ... Vi tjänstepersoner, vi kanske har lite olika språkbruk för olika saker. Vi kallar saker för olika saker, och då blir det att tolken ska översätta det, och hur blir det. Att det kan bli en liten språkförbistring. Så där är ett tips från mig också, för att undvika den eventuella svårigheten, att faktiskt förprata lite med varandra och med tolken innan, kring vilka ord och begrepp som vi kommer att använda och hur ... så att den får lite ställtid på hur hen planerar att översätta dem. Så. Så att det är min erfarenhet att det kan överbrygga det, det hindret, om man gör så.

CATRIN:

Om man ser till forskning, vad den säger, så säger den ungefär samma sak som våra upplevelser är. Och det kan vara lite sorgligt, men det är också bra att kunna känna att den stärker det här. Och där ser man att generella faktorer som hindrar i samverkan, det är just det här med makt och status. Vems ord har mest mandat. Vilket vi behöver kanske då tänka till lite extra på när man sitter i en grupp, alla tillsammans. Och sen även vad är då främjande, alltså vad är positiva faktorer i samverkan. Och det är just det här med att man har kunskap om varandras kompetens, som du pratar om Emma. Tydlighet i vilka roller och

2024-10-10

Dnr

uppdrag man har. Men också de här sakerna som engagemang och man ska vara motiverad, och man ska känna tillit och förtroende. Och det bygger man inte upp på en dag, utan det kan behövas några gånger för att man ska kunna dela saker tillsammans och bygga upp den här ömsesidigheten.

ERIKA:

Nu måste jag bara få fråga. För jag tänker, vi pratar om målgruppen barn och unga med intellektuell funktionsnedsättning, som många gånger går i grundsärskola och gymnasiesärskola. Vilka är det man möter i samverkan? Jag tänker bara så vi klargör det. Vilka är det vi sitter tillsammans med och samverkar?

CATRIN:

För det första är det alltid vårdnadshavaren eller föräldern som alltid är med. Det är högst sällan som inte vårdnadshavare har varit med, och bett om att inte få vara med, men de ändå har sagt "det är bra om ni träffas". Men sen, en stående inbjudan går ofta till barn- och ungdomshabilitering, för det är där vi har arbetsterapeuter och sjukgymnaster och så där. Syncentral, det kan vara lite olika upplagt i olika regioner, men syncentral kan vara med. Hörselområdet kan vara med. Det är också olika upplagt i olika regioner, men någon hörselpedagog kanske också från kommunen. En del har sånt. Stöd i kommunen. Då tar man med en sån. Sen kan det vara LSS som är med, lagen om stöd och service. Och socialtjänst. Har jag glömt någon, Emma?

2024-10-10

Dnr

EMMA: Nej, du, jag satt just och gjorde en liten snabb lista här på vilka jag brukar träffa, och det stämmer väl överens. Och tänker att det är i princip alltid habiliteringen, och i många fall LSS-handläggare eller så när det finns insatser kring eleven. Och i de fall där det är kanske övrigt stöd som behövs så är socialtjänsten med, och ibland så förvandlas de här samverkansmötena till så kallade sip-möten, där man gör en särskild individuell plan med flera myndigheter inblandade. Ja, det låter som att det är det gänget som är med.

ERIKA: Det hörs att det är ganska många olika aktörer och man sitter kanske på lite olika stolar, men alla med fokus på att göra det så bra som möjligt för den här individen. Men jag tänker, finns det tillfällen då den här samverkan faktiskt inte fungerar? Vad skulle det kunna vara och vad kan det bero på? Vad säger ni? Vill du börja, Catrin?

CATRIN: Ja, jag tänker att det handlar mycket om det här att man har lite olika tankar om hur lösningarna ska gå till. För vi utgår från kanske olika uppdrag och vi utgår från läroplanen i skolan, och man har en habiliteringsplan på barn- och ungdomshabiliteringen och så. Så vi har lite olika ingångar och också förväntningar, som kanske inte alltid stämmer överens med det uppdrag man har. Så att det är viktigt att visa på något sätt att ”det här är mitt uppdrag och det här är ditt uppdrag, och hur kan vi komplettera varandra”. Och det är inte minst viktigt att berätta för

2024-10-10

Dnr

vårdnadshavare. Speciellt kanske om man inte har varit i Sverige så länge så kan det vara väldigt förvirrande att träffas i en samverkansträff och där sitter det specialpedagoger från kanske tre, fyra ställen. Och alla heter specialpedagoger, och så förstår man inte "vem ska jag fråga vad?" Och där har jag haft mycket erfarenhet just av nyanlända familjer, där man inte riktigt har kunnat reda ut det där. Och det förstår jag, så att det brukar jag försöka göra från början. Jag har en sån här standard-Powerpoint där man ser vilka tillhör landstinget eller regionen, vilka tillhör kommunen, vilka tillhör staten och så. Så det kan man börja med i ett sånt där möte. Men också så finns det studier som visar på det här, att det är just de här generella faktorerna som kan vara hindrande som handlar just mycket om makt och status, som vi pratade om innan. Det här med att titta i rummet, vem är det som har mest mandat just här, och att man får jobba med det som grupp. För det är ingenting som kommer av sig själv. För främjande och positiva faktorer är just det här att ha tydliga roller, att veta om varandras kompetens, men framför allt också att känna engagemang, att man är motiverad. Och att man faktiskt har en tillit och ett förtroende till de man sitter med runt det här bordet.

ERIKÅ:

Vad säger du, Emma? Vad är det du har för erfarenheter, och när det kan vara lite svårare, och hur kan man göra, tänka då?

2024-10-10

Dnr

EMMA:

Ja, men precis. Jag brukar ibland säga att samverkans värsta fiende är dålig förberedelse. Och jag tänker, när vi kommer in i möten, vi känner inte varandra, alla har kanske inte riktigt tänkt igenom vad de går in i mötet med, då kan det bli knas helt enkelt. Så att det är dels det. Och tänker på det du säger, Catrin, med samtalsledare. Det är så viktigt att det finns en som har den rollen och att den också tar på sig att kanske ringa runt till de andra innan mötet, kolla lite, förprata lite, få sig en bild. Och framför allt skapa en bra relation, om det är så att det är nya personer som man träffar. För det är väl de tillfällena, och jag tycker att de brukar gå lite hand i hand med att mötet landar i att man sitter och efterfrågar insatser hos den andre, i stället för att berätta vad vi själva kan bidra med. Och sen ska mötet foga ihop den här bilden av vad alla kan bidra med. Och den här förberedelsen gäller också vårdnadshavare och elev, i de fall som eleven kan vara med på det här mötet. Och jag tänker på saker som tydliggörande pedagogik, kan man inkludera bildstöd i mötet, kan man underlätta på olika sätt så att både eleven och vårdnadshavaren kan se tydligt vart det här mötet ... vad det här mötet har för syfte och vart vi är på väg. Så att det är väl det som jag tänker kring sånt eventuellt gnissel kring samverkan, att det ligger mer i själva förberedelserna än vad man kanske tror. Som rektor är man kanske ofta ganska stressad. Man går från möte till möte och ska springa in i olika sammanhang, men då är det ändå alltid viktigt att göra den där halvhalten och planera i förväg och ha sina kollegor med sig. Man är inte ensam som

2024-10-10

Dnr

rektor och går på samverkansmöten, utan man har ofta mentor och elevhälsa och så med sig, så man ser till att fördela det ansvaret för varje elev. För vi samverkar kring flera elever.

ERIKA: Om du då skulle få ge exempel eller beskriva just när du har upplevt samverkan som väldigt framgångsrikt, vad skulle du beskriva då, Emma?

EMMA: Ja, men det är egentligen just motsatsen då, att vi ser att vi har ett väl förberett möte, att vi har skapat förutsättningar för det här mötet. Och till exempel prata med vårdnadshavaren och vad den behöver inför mötet. Vi har varit med om att vi har ordnat kanske ett rum med lite kitor och någon liten Disneyfilm eller något för småsyskon, bara för att den vårdnadshavaren inte hade förutsättningar att få barnvakt, och i så fall skulle mötet helt utebli eller vårdnadshavarens delaktighet. Det kan ligga mycket i ett positivt möte att man skapar förutsättningar för det. Så det är väl ... Och sen det jag nämnde just kring att vi förbereder oss, vi tänker, och att alla går in i det här mötet med "hur kan vi bidra" och sen just lägga pusslet tillsammans. Att inte sitta och beställa eller begära insatser, för att vi måste ha förståelse för att alla är olika. Sammanhang, vi jobbar utifrån olika lagstiftning. Och allt det här är mötets uppgift att foga samman. Och det viktiga är att vi tänker hela tiden på Catrins ledord här i början, att det här ska underlätta. Har vi ett möte där vi sitter och kanske tjafsar på något vis eller att det blir dålig stämning, då

2024-10-10

Dnr

underlättar vi inte. Utan de framgångsrika mötena jag har varit med om är just när alla har förberett sig, vi har den här inställningen, och vi ser ... vi använder mötet som ett verktyg för att vårdnadshavare och elev ska känna "åh, där föll lite börda från mina axlar".

ERIKA:

Catrin, vad säger du? Du har också, jag tänker både tidigare men kanske också i din roll som rådgivare, varit med i samverkan där du har sett att "det här tycker jag fungerar riktigt bra" och "här har vi framgångsfaktorerna". Vad skulle du säga då?

CATRIN:

Ja, många gånger har jag suttit då som samtalsledare. Och då tänker jag så här, att för det första är det så viktigt att ha en ansvarsfördelning för vem som bjuder in och vem som håller i mötet, för det är inte alltid självklart. Är det rektorn eller är det habiliteringen, eller vem är det. Så att precis som Emma sa, jag sitter här och håller tummen upp här i min ensamhet. Är precis så jag tänker också, att det gäller att vara väl förberedd. Det är precis det jag också har upplevt, så att det känns roligt att vi håller samma linje där. Och även att man ... Om jag ska vara lite mer praktisk, som jag har upplevt vara extremt positivt, det är att gå laget runt i början. Det kan låta lite banalt, men jag uppmuntrar då gärna att personerna som sitter på mötet får ställa sina frågor som man vill ha svar på i mötet, så att jag sen kan anpassa tiden i mötet så att alla kommer ha svar. Så det inte blir att en tar jättemycket tid i mötet. Sen när man går hem så känner man "vi har beslutat det här och det här

2024-10-10

Dnr

kommer vi följa upp nästa gång”. Om man inte kan komma, att man har som överenskommelse också i den här samverkan att vi prioriterar den här samverkan så mycket så att vi skickar en ersättare. För att det blir ibland så haltande då att man kanske måste vänta då två månader, tre månader till. Och det gynnar absolut inte eleven. Vi har i det här studiepaketet, som du pratade om i början, studiepaket ämnesområde som vi släpper alldeles strax, där har vi en lathund för hur man kan planera mötet. Och det är som ett stöd för planering av mötet.

ERIKA:

Jättebra och konkreta råd tycker jag att ni tar upp och ger. Jag tänker både genom [?? 0:20:28] när ni delar med er av era erfarenheter, både av det som har varit svårt och det som också, om man säger, framgångsrikt. Men jag tänker, om man då är i den här situationen, om man är i ett sånt här samverkansmöte och så känner man att det här blir inte så bra som det skulle behöva vara, eller man känner att det kör lite fast, att man hamnar i lite låsta positioner eller roller, har ni några bra råd att skicka med så här avslutningsvis, till den som lyssnar, på hur man skulle kunna vända det mötet då till att det blir det här bra samverkansmötet, där man har fokus på just “vad gör vi tillsammans, vad gör vi i våra olika roller”, så att det blir så bra som möjligt för den här individen? Vad skulle ni kunna skicka med för kloka erfarenheter och råd? Jag vet inte, vem av er vill börja?

2024-10-10

Dnr

CATRIN: Ja, men jag kan ta bollen. För jag tänker att man kan aldrig påverka någon annan, utan man kan bara förändra sig själv, och genom sitt sätt att vara försöka möta den andre. Och det där känns, om igen, som det går tillbaka till det Emma och jag pratat mycket om, det här att det är samtalsledaren som sätter tonen. Och att man ser till att uppmärksamma alla. Det är inte i alla samverkansmöten som jag har suttit och tyckt som alla när jag sitter där, men det är jätteviktigt att jag kanske ställer såna här lite mer öppna frågor, "kan du utveckla det där så vi andra förstår för jag hängde inte riktigt med?" I stället för att säga "nej, så där tycker inte jag", för då har vi stängt dörren direkt. Utan försöka hålla öppna dörrar och fråga mer "hur tänker du då, hur känner du inför det" och så där. Sen är jag ganska praktiskt lagd och gillar att tänka i bilder, så jag brukar inte sällan använda whiteboard. För det gör att man på något sätt får något annat att hålla fokus på. Sen den sista grejen jag tänker på, det är att visa film på barnet eller eleven i början på en samverkansträff, om det här är okej för vårdnadshavare. Jag frågar alltid vårdnadshavare innan. För att då blir det att vi påminner oss om varför vi träffas. Det är det enskilda barnet som är fokus, och vi blir mycket mer fokuserade på god samverkan.

ERIKA: Är det någonting som du skulle vilja lyfta, Emma?

EMMA: Jag tänker just det här med att se barnet, och exempel på med filmer är det bästa sättet att värma upp mötet. Det tar jag med mig. Jag tycker att det var en jättebra

2024-10-10

Dnr

idé. Men om man nu sitter på det här mötet och man känner att det inte går riktigt rätt väg så tänker jag ... jag tänker på två olika scenarier. Jag tänker på ett där mötet kanske är välvilligt, men vi känner att vi har tappat tråden och det kanske är mycket prat, och vi eventuellt rör oss över huvudet på vårdnadshavare eller något sånt. Då tänker jag bara på en enkel grej som att be att få ordet och bara öppet säga det till mötet, att "jag upplever att vi har tappat tråden. Ska vi återgå till behovet och grundfrågan för det här mötet?" Det är ett ganska enkelt råd kanske, men det krävs kanske lite för att våga det, så att vi ... om eventuellt annan mötesledare kan också få hjälp att få mötet i rätt riktning. Men i andra situationer, kanske när vi känner lite mer att det inte är så bra stämning eller vi har inte riktigt det klimatet i mötet som man skulle önska, då brukar jag tänka på något som en klok kollega till mig sa någon gång. Hon sa så här att "tryck föder motstånd". Och jag kan se det på en del möten, att vi trycker på varandra och så blir alla mer och mer så att de skjuter ifrån sig och kanske inte kan ta den här ansvarsbiten. Och då är mitt bästa tips att är man i det läget så brukar jag backa hem och tänka extra mycket på att visa värme och välvillighet, så att man verkligen uttrycker att från skolans sida är vi beredda att göra allt. Vi kan anpassa, vi ... Den undervisning eller det möjlighet som den här eleven behöver kommer vi absolut att hjälpa till med. Och att man verkligen signalerar att även om man kanske känner just då att nu vill alla ... alla vill att vi ska göra på något visst sätt och vi har lite andra tankar. Så

2024-10-10

Dnr

börja med att visa just den värmen och välvilligheten. Och sen lägger man till, inte med ett "men" utan med ett "och", att "och jag behöver först få en ordentlig bild av vårt mötesgemensamma insatser och vad vi alla kan göra, och sen ska vi se hur vi ifrån skolans sida kan hjälpa till". Och det, i min erfarenhet, brukar luckra upp lite just när vi har hamnat i den här lite beställarkulturen, att vi ska ... vi tror att ... Ibland kan vi från skolans sida nämligen uppleva att andra tror att vi inte kommer ... vi kommer inte anpassa, vi kommer inte gå in med stöd. Och med de, att verkligen visa det, att "det kommer vi visst göra, men vi kanske inte kan ... ni kanske inte kan på förhand välja, utan det är det vi tillsammans ska prata oss fram till, vad som blir bäst".

ERIKA: Ja, men jättebra, tycker jag, det som ni har kommit med. Och jag föreställer mig också att det är väldigt användbart, för nog kan man väl hamna i såna situationer, kan jag föreställa mig ändå. Så att jag tycker att det var jätteintressant samtal som ni har varit med och bidragit till, Emma och Catrin, så tusen tack för att ni kom och var med i det här samtalet.

EMMA: Tack själv.

CATRIN: Tack ska du ha.

ERIKA: Och sen vill jag också säga till dig som lyssnar att jag vill påminna om det här studiepaket ämnesområden, som du kommer hitta på vår webbplats spsm.se, för där finns det fler olika ingångar i den här viktiga fråga

2024-10-10

Dnr

som vi pratar om i dag, men även annat som är viktigt för den här gruppen barn och elever som vi har i fokus. Och på vår webbplats så finns också fler studiepaket för dig som arbetar i grundsärskolan och gymnasiesärskolan, och även studiepaket som har fokus på många andra områden. Och på spsm.se så finns det också fler webbsidor som på olika sätt tar upp saker som kan inspirera i hur man kan arbeta på många olika sätt, för att skapa så bra undervisning som möjligt för barn och elever med funktionsnedsättning. Där finns också våra kurser och kommande digitala teachmeet, som också brukar vara jättevälbesökta och ge mycket matnyttigt. Och på webben så finns också våra andra poddavsnitt. Den här podden finns förstås också där poddar finns, som man brukar säga. Med det så säger vi tack och hej till dig som har lyssnat.

INFORÖST:

Tack för att du lyssnat på Specialpedagogiska skolmyndighetens podd. Fler avsnitt kan du hitta på vår webbplats och där poddar finns. Om du vill veta mer om oss och vilket stöd vi erbjuder, gå in på vår webbplats, spsm.se. Följ oss även på Facebook och Instagram.